uoverkommeligt for hende at paatage sig andet, var den dog ikke stor nok for hende, hvis Kræfter stadig voxede, alt som hun prøvede dem paa nye Opgaver. Midt i Tredserne havde hun fra et af Hospitalerne optaget et hjemløst Barn i sit eget Hjem, og da hun mærkede, at Børneopdragelse laa for hende, samlede hun efterhaanden flere og flere Børn om sig, som hun opdrog ganske paa egen Bekostning. Da hendes eget Hjem saa blev for trangt til alle disse Børn, stiftede hun i Slutningen af Aaret 1874 Børnehjemmet paa Vodrofsvej, hvis Forstanderinde hun siden har været. Hvad hun i denne Egenskab har udrettet, er saa enestaaende, at hendes Navn gjennem lange Tider vil blive bevaret blandt de største og bedste af dem, der have viet deres Liv til efter Evne at bøde lidt paa den Uret, som Samfundsforholdene ikke mindre end de enkelte øve mod utallige Børn. Hun lod sig ikke afholde fra at tage stakkels uægte og forladte Børn til sig af denne ynkelige og kortsynede Grund, der jævnlig anføres selv af Folk, der ville gaa og gjælde for store Menneskevenner: at man derved befordrer Usædelighed, nej, hun ansaa det for givet, at, vil man Usædeligheden til Livs, maa man begynde fra Grunden af, med Børnene, aldeles bortset fra, at det vilde være for Smed at rette Bager, om man vilde lade uskyldige Børn gaa til Grunde, fordi de havde haft den Ulykke at blive satte i Verden af daarlige Forældre. Og uden Hensyn til, at det i det enkelte Øjeblik saa ud, som om det vilde blive umuligt at skaffe de fornødne Pengemidler, optog hun flere og flere Børn, saa at hun ved sin Død havde om sig paa Børnehjemmet ikke lidt over 100 Børn foruden en Del konfirmerede Piger, og alle som en, fra de ældste, som hun havde opdraget til at være dygtige og trofaste Medhjælperinder, til de mindste i Vuggen, følte de, at de i hende havde den kjærligste og omhyggeligste Moder.

Dersom man spørger, ved hvilken Opdragelsesmaade hun har opnaaet et saa godt Udfald, at det ikke vides, at et eneste af de Børn, der ere udgaaede fra Børnehjemmet, er kommet paa Afveje, kunde man fristes til at sige, at det netop var det ejendommelige for hende, at hun ingen bestemt Fremgangsmaade havde: Først og fremmest virkede hun ved sin ualmindelig kraftige Personlighed, der i lige høj Grad bar Præget af Forstand, Følelse og Viljeskraft, og som paa en forunderlig Maade satte sit Stempel paa hendes Omgivelser. Hun var i Besiddelse af en forbausende Sjæleopfattelse, der ofte næsten uvilkaarlig lod hende føle, paa hvilken Maade hvert enkelt Barn skulde paavirkes, for at det gode i det kunde komme frem. Men, som sagt, faste Regler var hende paa Forhaand imod, og hun nærede en ofte overdreven Frygt for alle hæmmende Baand, der kunde indskrænke hendes Handlefrihed. Det er betegnende, at, da det af Hensyn til Indsamlinger af